

POSTANOWIENIE

Dnia 28 sierpnia 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Monika Koba

w sprawie z wniosku E. D. i M. D.
przy uczestnictwie J. K., M. C., H. F.,
Gminy Miasto G. i Powiatu K.
o rozgraniczenie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 28 sierpnia 2020 r.,
na skutek skargi kasacyjnej uczestnika postępowania J. K.
od postanowienia Sądu Okręgowego w K.
z dnia 6 listopada 2018 r., sygn. akt VII Ca (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 6 listopada 2018 r. Sąd Okręgowy w K. oddalił apelację uczestnika J. K. od postanowienia Sądu Rejonowego w K. z dnia 22 listopada 2017 r. ustalającego granicę między nieruchomościami położonymi w G. tj. - działką nr [...]2 stanowiącą współwłasność wnioskodawców E. D. i M. D. oraz uczestniczek M. C. i H. F. i działką nr (...) stanowiącą własność uczestnika postępowania J. K. - według stanu prawnego obejmującego zasiedzenie przygranicznego pasa gruntu - w ten sposób, że przebieg granicy pomiędzy tymi nieruchomościami został ustalony według linii łamanej łączącej kolejno punkty 62, B, 60, 3087, 3078, 57, H, 54, 53, K zaznaczonej na mapie sporządzonej przez biegłego sądowego R. S. i stanowiącej integralną część postanowienia (k.322).

Sąd Okręgowy jako bezzasadny ocenił podniesiony w toku postępowania apelacyjnego zarzut nieważności postępowania mający wynikać z niedopuszczalności drogi sądowej, z uwagi na nieważność decyzji administracyjnej dotyczącej rozgraniczenia, wywodzoną z wydania decyzji przez Burmistrza G., który powinien być wyłączony od rozpoznania sprawy, skoro decyzja dotyczyła między innymi działki nr [...]1, której właścicielem jest Gmina G. Stwierdził, że rozgraniczenie w zakresie spornym dotyczyło jedynie granicy między działkami (...) i [...]2 stanowiącymi własność osób fizycznych, a w tej części nie było żadnego powodu by burmistrz G. był wyłączony od rozpoznania sprawy w fazie postępowania administracyjnego.

Orzeczenie to zostało zaskarżone skargą kasacyjną przez uczestnika J. K. Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący powołał się na przesłankę z art. 398⁹ § 1 pkt 3 k.p.c. Nieważności postępowania upatrywał w nieważności decyzji administracyjnej umarzającej postępowanie administracyjne i przekazującej sprawę rozgraniczenia do rozpoznania sądowi powszechnemu, spowodowanej tym, że Burmistrz Miasta G. występował z jednej strony w roli organu prowadzącego postępowanie rozgraniczeniowe, a z drugiej strony reprezentował interesy majątkowe Gminy G. w zakresie działki nr [...]1, która podlegała rozgraniczeniu. Jego zdaniem w tych okolicznościach czasowa niedopuszczalność drogi sądowej w sprawie o rozgraniczenie nie została usunięta, skoro nie zostało prawidłowo przeprowadzone postępowanie administracyjne poprzedzające sądowy etap rozstrzygnięcia sporu.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, którego rozpoznanie przez Sąd Najwyższy musi być uzasadnione względami o szczególnej doniosłości, wykraczającymi poza indywidualny interes skarżących, a mającymi swoje źródło w interesie publicznym. Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście

uzasadniona. Sąd Najwyższy w ramach przedsądu bada tylko wskazane w skardze kasacyjnej okoliczności uzasadniające jej przyjęcie do rozpoznania, a nie podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie. Cel wymagania określonego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty tylko przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania.

Podniesiony we wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania zarzut nieważności postępowania nie zasługuje na uwzględnienie.

Po pierwsze, sąd powszechny nie jest właściwy do stwierdzenia nieważności decyzji administracyjnej, której zaskarżenia uczestnik we właściwym czasie zaniechał. Jeżeli strona kwestionuje decyzję administracyjną do rozpatrzenia wniosku o wznowienie postępowania czy stwierdzenia nieważności postępowania właściwe są organy administracji publicznej. W konsekwencji sąd nie jest uprawniony do oceny i kontroli prawidłowości czynności dokonywanych w administracyjnej fazie postępowania rozgraniczeniowego. Ponadto, przekazanie przez właściwy organ sprawy o rozgraniczenie sądowi bez uprzedniego umorzenia postępowania administracyjnego nie wyłącza drogi sądowej (por. m.in. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 18 września 1992 r., III CZP 113/92, BSN 1992, nr 9, str. 8, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 czerwca 1999 r., III CR 15/99, OSNAPiUS 2000, nr 10, poz. 378 oraz postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 4 sierpnia 1999 r., II CKN 470/70, RPEiS 1971, z. 4, str. 255 i z dnia 4 sierpnia 1999 r., II CKN 548/98, OSNC 2000, nr 2, poz.40). Nie ma zatem podstaw do twierdzenia, że wobec nieważności postępowania administracyjnego droga sądowa była niedopuszczalna (art. 199 § 1 pkt 1 k.p.c.).

Po drugie, brak ugodowego przeprowadzenia granicy w postępowaniu administracyjnym dotyczył wyłącznie działek stanowiących własność innych uczestników postępowania niż Gmina G. Ostatecznie, mimo umorzenia postępowania administracyjnego i przekazania sprawy sądowi do rozpatrzenia w całości, sądy obu instancji orzekały jedynie w zakresie granicy między działkami [...]1 i [...]2, których właścicielami są osoby fizyczne. Sądowy etap rozgraniczenia nie dotyczył zatem działki nr [...]1 będącej własnością Gminy G., co do której

kwestionowany jest udział w postępowaniu administracyjnym Burmistrza Gminy G. w roli właściciela działki i jednocześnie organu administracji.

Z przytoczonych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, nie znajdując też okoliczności, które w ramach przedsądu jest obowiązany brać pod uwagę z urzędu.

jw